

1969
 iden foregaaende Dødsstemp. Det blev jo ogsaa af Justitsministeren i Folketingset bemærket, at Ordet „pludselig“ var anvendt saaledes i den nærmere Forklaring, og det er Ministeren, der har foranlediget, at disse Ord i den foregaaende Dødsstemp. ere blevne afsøttede; men det vilde have været rigtigere og mere stemmende med Justitsministerens Tanke, om man saa heelt havde udeladt Ordet „pludselig“ i § 1, thi det er vistnok for forskjellige Ting, der omhandles i § 1 og i § 6. Sædvanligvis endnu blit skal nævne, at det vistnok er tvivlsomt, hvorvidt det er rigtigt, at § 9 heelt uophæver Placaten af 17de Februar 1832 §§ 1 og 3, idet der dog muligvis er Noget af disse Paragraffer, der endnu bør vedblive at bestaa, og med Hensyn til hvilket det maatte synes underligt, om man nu vilde erklære dem ophævede, skal jeg dog ikke gaa videre ind derpaa.

H. Hansen: Jeg maatte være enig med den lærer, 3die Landstingsmand for 3die Kreds (Tobiesen) i, at det vilde være en betydelig Forbedring ved Loven, dersom den Forandring blev optagen i den, at kun een Eigtynsmand gik af ad Gangen. Jeg har selv været Eigtynsmand og været i en af de som bleve valgte paa eensgang, og jeg husker godt, hvilke Vanskeligheder vi havde at overvinde, førend vi nogenlunde lærte at finde os tilrette i de forskellige Tilfælde, som kunde indtræffe. Der er ikke saa Lidt for en Eigtynsmand at lægge Mærke til, naar han vil oplyde sin Pligt med Samvittighedsfuldhed og søle det Ansvar, der paahviler ham, og der føderes ikke saa Lidt Dvælse, førend man er istand til at kunne sige, hvorvidt noget af det Instruiren anførte Tegns virkelig er tilfælde. Det lærer man først, naar man et Aars Tid eller saa har befattet sig dermed. Jeg vil derfor anføre det for en betydelig Forbedring ved Lovforslaget, om det kunde blive forandret saaledes, at kun een af Eigtynsmændene gik af ad Gangen. — Da jeg har Ordet, ender endnu et Punkt, som jeg vil tilføje mig at berøre. Det er med Hensyn til

1970
 Betalingen for Eigtynet. Det forekommer mig, at det Helt tager mærkeligt, at man uden Videre kan paalægge et privat Mand at udføre et vist Gørd for en bestemt Betaling, men, dersom man er berettiget dertil, saa kan man, som det forekommer mig, ligesaa godt som at sige, at der skal erlægges en Betaling af 4 Mk. til Lægen, sige, at der kun skal erlægges 2 Mk. Det forekommer vel maasske Mange, at 4 Mk. kun er en lille Sum, og 2 Mk. er jo endnu mindre, men for Mange af dem, der skulle erlægge Betalingen, have vist 2 Mk. mange Gange langt Mere at betyde, end de have det for Lægen. Man maa vel lægge Mærke, mine Herre, at, om ogsaa 2 Mk., naar man ikke tænker videre derover, synes kun at være Lidt, saa gives der dog Folk, for hvilke 2 Mk. ere en heelt Capital og maasske ere de sidste Skillingen de ere. Jeg har selv erfaret det, jeg har flere Gange været hos Folk, som ere blinde og have sagt: Vi have ikke flere Penge, de have maasske ikke haft 1 Mk., ja maasske ikke een Skilling. Naar nu Loven afslutt siges, de skulle betale 4 Mk., og de ikke have dem, hvad skal der saa gøres ved dem? Hvorledes skal saa Lægen bære sig ad for at faae sin Betaling? Det er ikke saa sjældent Tilfælde, at en Hustru mister sin Mand, eller en Mand mister sin Hustru, uden at den Vedkommende har været i syg forveien, og i hvilken en Skilling er saa ikke den, der ikke har Andet, end hvad han fortjener til at leve af den Dag i Dag eller, som man siger, fra Haanden i Munden? Det forekommer mig, at, naar man i det Helt tager er berettiget til at paalægge Lægen at sive et Eigt for 4 Mk., saa maa man ogsaa være berettiget til at paalægge ham at gjøre det for 2 Mk. Naturligtvis sigte mine Bemærkninger nærmest til den Klasse af Statsborgere, der særligt er nævnt i § 8.

S. Petersen: For mit Vedkommende har jeg nogen Tvivl om, hvorvidt Slutningen af § 1 er saaledes hensigtsmæssig, den Bestemmelse nemlig, at Etget skal forblive 6